

MINISTERIO DE MEDIO AMBIENTE, E MEDIO RURAL E MARIÑO

10708 *CORRECCIÓN de erros do Real decreto 747/2008, do 9 de maio, polo que se establece o Regulamento do réxime sancionador en materia de pesca marítima en augas exteriores.* («BOE» 153, do 25-6-2008.)

Advertidos erros no Real decreto 747/2008, do 9 de maio, polo que se establece o Regulamento do réxime sancionador en materia de pesca marítima en augas exteriores, publicado no «Boletín Oficial del Estado», suplemento en lingua galega número 7, do 2 de xuño, procédese a efectuar as oportunas rectificacións:

Na páxina 762, primeira columna, artigo 16.3, onde di: «Se, identificados os presuntos responsables, tiveren estes domicilio nun país estranxeiro ...», debe dicir: «Se, identificados os presuntos responsables, estes tiveren domicilio nun país estranxeiro...».

Na páxina 763, segunda columna, artigo 19.3.c), onde di: «... un inspector de pesca marítima ou funcionario da dependencia en quen delegue», debe dicir: «... un funcionario designado pola Delegación do Goberno».

Na páxina 763, segunda columna, artigo 19.3.d), onde di: «... o inspector de pesca marítima ou, de ser o caso, o funcionario,...», debe dicir: «... o funcionario designado pola Delegación do Goberno...».

Na páxina 764, segunda columna, artigo 21.4, onde di: «artigos 22 e 23», debe dicir: «artigos 25 e 26».

Na páxina 764, segunda columna, artigo 24.1, onde di: «artigo 24», debe dicir: «artigo 23».

Na páxina 766, primeira columna, artigo 30.3, onde di: «artigo 25.3», debe dicir: «artigo 26.3».

Na páxina 766, segunda columna, artigo 32.3, onde di: «artigo 22», debe dicir: «artigo 25».

Na páxina 766, segunda columna, artigo 32.4, onde di: «artigo 25», debe dicir: «artigo 28».

Na páxina 766, segunda columna, artigo 34, onde di: «artigo 6.4 b)», debe dicir: «artigo 6.5 b)».

MINISTERIO DA VIVENDA

10792 *REAL DECRETO LEXISLATIVO 2/2008, do 20 de xuño, polo que se aproba o texto refundido da Lei de solo.* («BOE» 154, do 26-6-2008.)

I

A disposición derradeira segunda da Lei 8/2007, do 28 de maio, de solo, delegou no Goberno a potestade de ditar un real decreto lexislativo que refundise o texto desta e os preceptos que aínda quedaban vixentes do Real decreto lexislativo 1/1992, do 26 de xuño, que aprobou o texto refundido da Lei sobre réxime do solo e ordenación urbana. O prazo para a realización dese texto era dun ano, contado desde a entrada en vigor daquela.

Esta tarefa refundidora, que se afronta por medio deste texto legal, tenciona basicamente dous obxectivos: dun lado aclarar, regularizar e harmonizar a terminoloxía e o contido dispositivo de ambos os textos legais, e doutro, estruturar e ordenar nunha única disposición

xeral unha serie de preceptos dispersos e de diferente natureza, procedentes do fragmentado texto refundido de 1992, dentro dos novos contidos da Lei de solo de 2007, adaptados ás competencias urbanísticas, de ordenación do territorio e de vivenda das comunidades autónomas. Deste modo, o obxectivo final céntrase en evitar a dispersión de tales normas e o fraccionamento das disposicións que recollen a lexislación estatal na materia, con excepción da parte vixente do Real decreto 1346/1976, do 9 de abril, que aproba o texto refundido da Lei sobre réxime do solo e ordenación urbana, que ten unha aplicación supletoria salvo nos territorios das cidades de Ceuta e Melilla e, en consecuencia, quedou fóra da delegación lexislativa por virtude da cal se dita este real decreto lexislativo.

II

Como lembra a exposición de motivos da Lei 8/2007, do 28 de maio, de solo, a historia do dereito urbanístico español contemporáneo forxouse na segunda metade do século XIX, nun contexto socioeconómico de industrialización e urbanización, arredor de dous grandes tipos de operacións urbanísticas: o ensanche ou alarga e a reforma interior, a creación de cidade nova e o saneamento e a reforma da existente. A devandita historia cristalizou a mediados do século XX coa primeira lei completa na materia, da cal segue a ser tributaria a nosa tradición posterior. En efecto, as grandes institucións urbanísticas actuais conservan unha forte inercia respecto das concibidas entón: a clasificación do solo como técnica por excelencia de cal se valen tanto a ordenación como a execución urbanísticas, onde a clase de urbanizable é a verdadeira protagonista e a do solo rústico ou non urbanizable non merece apenas atención por ter un papel exclusivamente negativo ou residual; a instrumentación da ordenación mediante un sistema rixido de desagregación sucesiva de plans; a execución dos devanditos plans practicamente identificada coa urbanización sistemática, que pode ser abordada mediante formas de xestión pública ou privada, a través dun conxunto de sistemas de actuación.

Desde entón, no entanto, produciuse unha evolución capital sobre a cal se debe fundamentar esta lei, en varios sentidos.

En primeiro lugar, a Constitución de 1978 establece un novo marco de referencia para a materia, tanto no dogmático como no organizativo. A Constitución ocúpase da regulación dos usos do solo no seu artigo 47, a propósito da efectividade do dereito á vivenda e dentro do bloque normativo ambiental formado polos seus artigos 45 a 47, de onde cabe inferir que as diversas competencias concurrentes na materia deben contribuír de maneira leal á política de utilización racional dos recursos naturais e culturais, en particular o territorio, o solo e o patrimonio urbano e arquitectónico, que son o soporte, obxecto e escenario necesario daquelas ao servizo da calidade de vida. Pero, ademais, da nova orde competencial instaurada polo bloque da constitucionalidade, segundo foi interpretado pola doutrina do Tribunal Constitucional, resulta que ás comunidades autónomas lles corresponde deseñar e desenvolver as súas propias políticas en materia urbanística. Ao Estado correspóndelle, pola súa vez, exercer certas competencias que inciden sobre a materia, pero debendo evitar condicionala no posible.

Ben que o lexislador estatal se adaptou a este orde, non se pode dicir aínda que a asumise ou interiorizase plenamente. Nos últimos anos, o Estado lexislou dunha maneira un tanto accidentada, en parte forzado polas circunstancias, pois fíxoo dacabalo de sucesivas sentenzas constitucionais. Así, desde que en 1992 se promulgou o último texto refundido estatal da Lei sobre réxime de solo e ordenación urbana, cuxo contido aínda vixente se incor-